

Sygn. akt: I C 2257/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w I Wydziale Cywilnym

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Radosław Tukaj**

Protokolant: Kinga Romanowska

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **E. Ł. i T. Ł.**

przeciwko **Bankowi (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

I. pozbawia w całości wykonalności bankowy tytuł egzekucyjny

nr (...) wydany w dniu 14 czerwca 2013 r. przez pozwanego Bank (...) spółkę akcyjną z siedzibą w W. opatrzony klauzulą wykonalności nadaną postanowieniem Sądu Rejonowego dla Krakowa Podgórze w Krakowie z dnia 11 lipca 2013 r.;

II. zasądza od pozwanego na rzecz każdego z powodów kwotę 1.669,50 zł (jednego tysiąca sześciuset sześćdziesięciu dziewięciu złotych pięćdziesięciu złotych).

Sygn. akt: I C 2257/13

UZASADNIENIE

W dniu 26 sierpnia 2013 r. powodowie E. Ł. i T. Ł. wnieśli pozew przeciwko Bankowi (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W., którym domagali się pozbawienia w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego

nr (...) z dnia 14 czerwca 2013 r. Banku (...) S.A. zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 11 lipca 2013 r.

Pozwana Spółka wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 08 maja 2006 r. M. Ł. zawarła z Bankiem (...) S.A. umowę pożyczki na kwotę brutto 16.800,00 zł. Termin spłaty pierwszej raty przypadał na dzień 12 czerwca 2006 r., zaś ostatniej – na dzień 12 maja 2010 r. /k. 22/.

W dniu 14 czerwca 2013 r. Bank (...) S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) przeciwko E. Ł. i T. Ł., wskazując łączną kwotę zadłużenia 15.954,49 zł /k. 24/.

W dniu 11 lipca 2013 r. ww. bankowy tytuł egzekucyjny został opatrzony klauzulą wykonalności przeciwko E. Ł. i T. Ł. na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa Podgórze w Krakowie /k. 25/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd zważył, co następuje.

Przepis art. 840 § 1 k.p.c. stanowi, że dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli w szczególności **1)** przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście lub też jeżeli **2)** po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

Powodowie podnieśli w niniejszej sprawie zarzut przedawnienia roszczenia objętego ww. bankowym tytułem egzekucyjnym. Przepis art. 118 k.c. stanowi, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Sąd zważył, że roszczenie pozwanego banku, objętego bankowym tytułem wykonawczym, bezspornie było związane z prowadzeniem przezeń działalności gospodarczej, stąd w sprawie obowiązywał trzyletni termin przedawnienia. Ponieważ wymagalność ostatniej raty kredytu przypadała na dzień 12 maja 2010 r., wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego mogło nastąpić najpóźniej w dniu 12 maja 2013 r., stąd roszczenie objęte bankowym tytułem wykonawczym z dnia 14 czerwca 2013 r. należało uznać za przedawnione. Przepis art. 117 § 2 k.c. stanowi, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Skuteczne podniesienie zarzutu przedawnienia powoduje skutek przewidziany w przepisie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., tj. że roszczenie nie może być egzekwowane po powstaniu tytułu wykonawczego. Warto powołać się w tym miejscu na pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 26 marca 2009 r., I CSK 282/08, w którym wyjaśniono, że skutek w postaci wygaśnięcia zobowiązania wywierają w szczególności takie zdarzenia materialnoprawne, jak: wykonanie zobowiązania przez spełnienie świadczenia zgodnie z jego treścią, potrącenie, odnowienie, zwolnienie z długu, świadczenie w miejsce spełnienia (*datio in solutum*). Natomiast skutek w postaci niemożności egzekwowania zobowiązania wywierają w szczególności takie zdarzenia materialnoprawne, jak: prolongata terminu spełnienia świadczenia, rozłożenie świadczenia na raty, przedawnienie roszczenia (analogicznie Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 30 lipca 2010 r.,

VI ACa 53/10). Wytoczeniu powództwa przez obojga małżonków nie sprzeciwiała się okoliczność, że umowa kredytowa była zawarta wyłącznie przez powódkę E. Ł.. Małżonek dłużnika niebędący dłużnikiem osobistym z chwilą nadania przeciwko niemu klauzuli wykonalności na podstawie art. 787 k.p.c., staje się dłużnikiem egzekwowanym i dlatego przysługuje mu obrona za pomocą środków przewidzianych w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym. Skoro zaś małżonek dłużnika staje się dłużnikiem egzekwowanym, nie można zasadnie twierdzić, że terminy przedawnienia będą odrębnie dla małżonka będącego dłużnikiem osobistym i małżonka będącego dłużnikiem egzekwowanym (tak trafnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 grudnia 2012 r., III CSK 43/12).

Sąd stwierdził zatem, że powodowie zakwestionowali skutecznie obowiązek stwierdzony tytułem egzekucyjnym w ten sposób, że wykazali, iż po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie nie może być egzekwowane.

Podniesienie przez pozwanego zarzutu nadużycia przez powodów swego uprawnienia w postaci zarzutu przedawnienia w oczywisty sposób nie mogło prowadzić do oddalenia powództwa. Bezspornie, na pozwanym Banku, który zawodowo i w sposób ciągły trudni się prowadzeniem działalności gospodarczej, w tym udzielania kredytów, spoczywała powinność dochowania należytej staranności wyższej niż na przeciętnej osobie (art. 355 § 2 k.c.). Jeśli zatem bank był świadomy, że wystawia tytuł egzekucyjny na wiarygodność, co do której można podnieść zarzut

przedawnienia, a przy przyjęciu wyższego niż przeciętny miernika staranności należało przyjąć, że taką świadomość miał, to zarzut nadużycia prawa podniesienia zarzutu przedawnienia per se stał się nadużyciem prawa podmiotowego przez pozwany Bank – nie mógł zatem zostać uwzględniony.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., przyjmując, że pozwany Bank był obowiązany zwrócić powodom jako stronie wygrywającej proces, kwotę stanowiącą równowartość kosztów zastępstwa procesowego w sprawie (2.400,00 zł), wyliczoną w oparciu o § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), opłatę od udzielenia pełnomocnictwa (2 x 17,00 zł), opłatę od pozwu (805,00 zł) oraz opłatę od wniosku o udzielenie zabezpieczenia powództwa (100,00 zł). Ponieważ między powodami nie zachodziła solidarność czynna ani bierna, koszty procesu zostały zasądzone na ich rzecz pro rata parte.

Z przytoczonych wyżej względów Sąd orzekł jak w sentencji.